

LBRIS

We know
books

Never Fall for Your Fiancée

Virginia Heath

Copyright © 2021 by Susan Merritt

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Logodnă cu scânteii

Virginia Heath

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, VIRGINIA

Logodnă cu scânteii / Virginia Heath

trad. din limba engleză: Dana Purgaru . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8566-7

I. Purgaru, Dana (trad.)

821.111

VIRGINIA HEATH

Logodnă cu scânteii

Traducere din limba engleză

Dana Purgaru

LITERA

București

Capitolul 1

Sfârșit de noiembrie, 1825...

Problema cu minciunile este aceea că, dacă nu sunt bine ținute în frâu, au tendința să-l dea în vileag pe cel care le rostește. Neadevărul rostit de Hugh, scăpat de sub control și din cale afară de gogonat, era precum un câine mârâitor și turbat, pe cale să-și cufunde dinții plini de spume în dosul lui, iar el nu putea face nimic ca să îndrepte lucrurile.

Aruncă din nou o privire lungă scrisorii, sperând, în van, că nu descifrase bine scrisul flamboiant și înclinat al mamei lui. Din păcate, însă, sârmanul de el era condamnat. Ea își rezervase bilet cu plecare din Boston pe data de întâi a lunii și, dacă marea, curenții și alizeul aveau să dea dovadă de moderație, urma să ajungă în Hampshire de Crăciun. Ceea ce însemna că Hugh îi primise scrisoarea mult prea târziu – aceasta fiind trimisă cu întârziere în mod intenționat, bănuia el – ca s-o mai poată opri din drum, astfel încât mama lui, tatăl vitreg și o sumedenie de necazuri se legănu acum undeva pe Oceanul Atlantic, din ce în ce mai aproape. Și, mai rău – dacă se putea ca lucrurile să fie mai rele de atât – călătoria lor spontană și întru totul nedorită n-avea decât un singur scop.

Își doreau cu disperare s-o întâlnească și s-o cunoască mai bine pe logodnica lui, după ce ea își încheiase, în sfârșit, perioada de doliu.

Logodnica lui, care nu exista.

– Haide s-o spunem pe șleau, s-a zis cu tine!

Cel mai bun prieten al lui, Giles, moștenitorul cu totul flegmatic al unui ducat, era un etern pesimist. Își îndesă în gură cel de-al optulea biscuit și îl mestecă, pierdut în gânduri, cu ochii îndreptați spre tavan.

– Poate că ăsta e un moment bun ca să fugi. Să pleci într-un tur extins al continentului și să revii abia după ce ai tăi au ridicat

ancora. Tatăl tău vitreg e om de afaceri, nu? Din experiența mea, știu că toți oamenii de afaceri sunt atât de îngrozitor de plictisitori, încât nu pot suporta să stea departe de afacerea lor un timp mai îndelungat.

– Dacă fug, la fel de bine pot să-i mărturisesc totul mamei. Lăsată nesupravegheată, va săpa și va tot săpa până când va scoate la lumină întregul adevăr, iar atunci nu mai scap de gura ei. Să-ți aduc aminte că am inventat-o pe Minerva doar pentru că mama m-a amenințat că vine în Anglia ca să mă ajute să-mi găsesc o mireasă? Habar n-ai cât de tenace poate să fie femeia asta! De când a plecat să se mărite din dragoste, a devenit pur și simplu obsedată de fericirea mea, explică Hugh, făcând o grimasă de dezgust. I-a intrat în cap că nu voi fi cu adevărat fericit decât dacă sunt încâtușat de femeia visurilor mele. Dacă femeia aia nu-i Minerva, îmi va găsi o înlocuitoare pentru ea mai repede decât ai zice în fața altarului „Da, o iau în căsătorie!”

– Ei bine, măcar singurul tău părinte rămas în viață își dorește să ai parte de o uniune fericită. Tata e hotărât să-mi bage pe gât o mireasă cu care să mă însor din interes și, în ciuda afirmațiilor mele contrare repetate, îmi prezintă cel puțin o dată pe săptămână câte o candidată corespunzătoare, deloc interesantă. Am ajuns să dezvolt o teamă irațională de Hyde Park după ce tata mi-a alungat toată bucuria de a călări acolo. Iar Rotten Row era un loc atât de prielnic ca să cunosc domnișoare cu aceleași opinii ca ale mele!

Pentru Giles, „aceleași opinii” însemna că domnișoarele respective erau discrete, deschise la flirt, dispuse să își ofere fără pretenții și cu ușurință favorurile și deloc dornice de complicații permanente. Unele dintre numeroasele motive pentru care Giles și Hugh fuseseră întotdeauna prieteni la cataramă erau gusturile similare în privința femeilor și aversiunea față de atașamente definitive.

– Știi că te compătimesc..., dar putem, te rog, să ne concentrăm pe cea mai presantă problemă? A mea. În legătură cu ce voi face eu.

– Ei bine, dacă nu ești pregătit să fugi, va trebui să suporti consecințele, băiete. Se spune că spovedania face bine la suflet. Asta dacă nu poți să faci rost de o logodnică în următoarele câteva săptămâni.

Hugh socoti opinia lui Giles ca fiind una total nefolositoare.

– Da, vezi să nu! spuse el, ironic. Probabil că în Mayfair sunt cel puțin o sută de domnișoare corespunzătoare, care ar fi încântate

să accepte logodna cu mine și să fie târâte la țară ca să-și petreacă Crăciunul în mohorâtul Hampshire!

– De ce trebuie să fie corespunzătoare?

– Pentru că Minerva este corespunzătoare! Așa am creat-o eu. Mama nu s-ar mulțumi cu o noră care să fie mai puțin de-atât. Și, sincer vorbind, pentru că Minerva e rodul imaginației mele, făurită ca să servească unui rău necesar, am făcut intenționat din ea un fel de model de urmat, pe care orice mamă și l-ar dori pentru fiul ei.

– „O, ce pânză încurcată țeșem atunci când exersăm înșelăciunea pentru întâia dată...”

Hugh îi aruncă prietenului său o privire încruntată.

– Chiar trebuie să citezi din piese de teatru tocmai atunci când mă afl în toiul unei crize?

– Ador teatrul!

– Am venit la tine ca să-mi întinzi o mână de ajutor. Sunt în căutare de cuvinte înțelepte, care să mă călăuzească, fiindcă tu îmi ești cel mai bun prieten. Dar până acum n-ai făcut decât să mănânci o farfurie întreagă de biscuiți și să-mi spui că sunt terminat.

– Ești terminat, îl asigură Giles din nou, fluturând spre el un alt biscuit. Ți-am oferit cele mai înțelepte sfaturi de îndată ce ai început parodia asta de farsă, acum doi ani. Dar tu le-ai ignorat, nepăsător, pe toate.

Îată încă o opinie a lui Giles care se dovedea a fi total nefolositoare.

– La vremea aceea, ai fost de acord că inventarea Minervei era o lovitură de geniu! ripostă Hugh.

– Într-adevăr. Pentru că era o lovitură de geniu, și încă una care m-a făcut foarte gelos. Ce bine ar fi fost dacă și tatăl meu ar fi locuit peste ocean, ca să pot să-mi inventez și eu o logodnică... Și, trebuie să recunosc, ai un talent aparte la scris proză exuberantă, talent care mie îmi lipsește. Epistolele alea emoționante pe care le-ai scris în timpul luptei îndelungate a Minervei cu tuberculoza, perioadă în care ai stat, vajnic, lângă patul ei și i-ai citit, rugându-te în gând pentru un leac în timp ce blestemi capriciile sortii, m-au făcut să lăcrimez, nu mă sfiesc să recunosc.

Resturile celui de-al nouălea biscuit dispărură înainte ca Hugh să apuce să clatine din deget în semn de reproș.

– Dar nu trebuie să uiți că eu am militat întru totul pentru moartea ei tragică, adăugă Giles. Minerva își câștigase dreptul la ea cu

vârf și îndesat, sărmăna. Tuberculoza e o boală atât de romantic de persistentă, încât tu ai fi putut juca rolul eroului cu inima frântă, iar perioada ei de agonie ți-ar mai fi oferit cel puțin câteva luni. Cu toate astea, ai târăganat-o interminabil. În mod intenționat și contrar sfatului meu de bun-simț, prin care îți dădeam de înțeles că toate lucrurile bune trebuie să aibă un sfârșit.

– N-aveam cum s-o omor atunci! Dacă așa fi făcut-o, aş fi revenit fix în același punct, din nou vulnerabil la încercările agresive ale mamei mele de a-mi găsi o soție. Era pregătită să-și cumpere bilet pe un vapor, ca să vină să mă consoleze după ce Minerva se va fi sfârșit!

Însă Hugh își dădea prea bine seama că Giles nu se înșelase. În pofida faptului că proiecta cu meticulozitate un exterior frivol și superficial pentru lumea din afară, Giles avea dreptate mai des decât se înșela, ceea ce era enervant. Hugh pufni în semn de capitulare. Întrecuse măsura, iar acum firavul lui castel din cărți de joc risca să se prăbușească.

– Bine, poate că vindecarea ei miraculoasă a fost o născocire puțin cam exagerată.

– Nu la fel de exagerată precum moartea neașteptată a tatălui ei, în Cairngorms, anul trecut! Nu te-am avertizat eu să nu-i scrii mamei tale atunci când ești beat?

– Ba da, și ai avut dreptate, însă mama m-a luat prin surprindere cu insistența ei de a se întoarce ca să ajute la planificarea nuntii și am intrat în panică. Am făcut pe dracu-n patru ca s-o conving de adevărul minciunii mele.

Greșeli prostești adunate peste aberații, și toate astea – doar ca să nu fie nevoit să aibă de-a face cu inevitabila privire dezamăgită a mamei lui. O ironie a sorții pe care acum o simțea din plin.

– Anul trecut, minciuna asta mi-a stricat vizita de Crăciun în America, recunosc eu, iar apoi continuă, sperând că, dacă își recunoștea greșeala, asta avea să-l facă pe Giles mai înțelegător: Ar fi trebuit să te ascult. Ești fericit acum?

– Nu-i așa că retrospectivă e un lucru minunat? Deși e clar că mama ta n-a fost convinsă, băiete, altfel n-ar veni acum. Și n-ar face asta fără să-ți fi dat acele prețioase avertismente de care aveai atâta nevoie. S-ar putea crede că sosește aici cu unicul scop de a te prinde, încheie Giles rânjind și, în mod clar, distrându-se enorm.

– Din nou... spusele tale îmi sunt prea puțin folositoare, concluzionă Hugh ridicându-se în picioare, ofensat. Dacă nu găsești nimic mai bun de făcut decât să mă critici, eu plec și mă duc să mă consult cu amicii mei care, spre deosebire de tine, sunt raționali.

– Noi n-avem amici raționali.

Încă o dată, Giles avea agasant de multă dreptate, deloc bine-venită în acel moment și, pe deasupra, enervant de respingătoare.

– Dacă tot pleci, poți să suni din clopoțel în drum spre ieșire? adăugă el ridicându-și de pe burtă farfuria goală și ținând-o în sus. Se pare că cineva a mâncat toți biscuiții!

Hugh se duse la clubul White's, ceea ce nu făcu decât să-l deprime și mai tare, fiindcă prietenii lui nu erau acolo. În schimb, la White's se adunaseră toți burlacii triști, bătrâni și arțăgoși, care n-aveau nimic mai bun de făcut cu timpul lor decât să șadă în fotoliile confortabile și să bombăne în legătură cu mersul lucrurilor pe lumea asta. Așa că Hugh plecă, preferând ca, în loc să se ducă acasă, să rătăcească fără țință prin Piccadilly, pe o vreme extrem de friguroasă. Niciodată nu fusese bun la introspecție pentru că, în ciuda vinovăției zdrobitoare care părea să-l urmărească precum molima, avea o fire optimistă. Introspecția îl făcea melancolic sau plin de remușcări, două emoții care se ținuseră scai de el începând cu acea dimineață, când Payne, majordomul lui de încredere, îi pusese pe masa cu micul dejun, lângă cele două ouă fierte moi, afurisita aceea de scrisoare de la mama lui. Acela fusese momentul în care Hugh realizase că se afla la un pas de a-i frânge acesteia inima.

Din nou.

La fel ca tatăl lui.

Misiva – și comparația inevitabilă – îi tăiaseră pofta de mâncare. De fapt, nu mâncase nimic toată ziua. Mai era, oare, de mirare că nu reușea să-și pună mintea la lucru ca să găsească o soluție? Deciziile monumentale și planurile importante n-aveau ce căuta pe stomacul gol. Se hotărî să facă o vizită la Lion and Lamb de pe Conduit Street, un han la care i se garanta o masă consistentă și cruțarea binecuvântată de prezența oricărei persoane importante din înalta societate, astfel încât putea să cugete în intimitate la dilema lui. O luă pe niște străzi lăturalnice, înguste, ca să poată prinde viteză și să mediteze.

Ce era de făcut?

Își dorea s-o fi omorât pe Minerva cu mult timp în urmă, în-tocmai cum spusese Giles. Logodnica lui închipuită fusese menită să fie o prezență temporară – o modalitate de a-și ține mama la distanță, de a evita să se trezească cu ea pe cap și de a-i răni din nou sentimentele, dar și de a-și acorda un mic răgaz. El ura certurile mai abitir decât introspecția și nu suporta să-i dezamăgească pe ceilalți. Și ura mai ales să-i rănească. În special pe mama lui.

Cu excepția obiceiului ei enervant de a face pe pețitoarea, Hugh o adora pe acea femeie, care nu merita să sufere în urma încurcăturii pe care o crease Hugh. Nu voia decât ca fiul ei să aibă parte de tot ce era mai bun și se sacrificase neobosit pentru fericirea lui. Îi era atât de dedicată lui Hugh, încât, practic, el fusese nevoit s-o forțeze să se mărite cu dragostea vieții ei – ceea ce, fără îndoială, o împingea să facă același lucru în privința lui Hugh. Se simțea vinovată fiindcă înșfăcase o mare porție de fericire pentru ea însăși; prin urmare, ca să-și micșoreze sentimentul de vină, voia să-l vadă și pe el fericit.

Ceea ce, în opinia ei, însemna căsătorie, deși numai Dumnezeu putea să înțeleagă de ce. În pofida succesului aparent pe care mama lui îl avusese atunci când pășise pentru a doua oară în fața altarului, amintirea primei ei căsnicii încă zăbovea în mintea lui Hugh și avea să rămână acolo pentru totdeauna. Cum ar fi putut să fie altfel, când el și tatăl lui semănau ca două picături de apă?

Sau aproape ca două picături de apă.

Dragul lui tată, ca și taică-său înaintea lui, reușise să doarmă liniștit noaptea, însă Hugh știa că el, personal, nu putea s-o facă. Să fii cauza atâtor suferințe... Fără să-și dea seama, se cutremură și se trezi clătînând din cap în timp ce mergea. Spre deosebire de tatăl și de bunicul lui, care fuseseră afemeiați, el avea scrupule de ordin moral. Un bărbat ar fi trebuit să se căsătorească doar atunci când avea toate intențiile să-și onoreze jurămintele făcute în fața altarului. Un astfel de demers nobil necesita, evident, două atribute pe care, din cauza strămoșilor săi, Hugh era destul de sigur că nu le poseda: ochi care să nu fie alunecoși și o inimă suficient de altruistă ca să fie capabilă de o mare dragoste.

În cei treizeci și doi de ani de existență pe pământ, Hugh iubise foarte multe femei. Însă nici una dintre ele nu reușise să facă în

așa fel încât măcar unul dintre cele două organe nestatornice ale lui să se comporte precum cel al unui soț bun. Pe lângă înclinația către minciună pe care o avea în calitatea lui de bărbat din familia Standish, sângele acelei familii îl făcea să fie îndărătnic și afemeiat, iar asta nu se putea schimba. Nu, într-adevăr, căsătoria nu era pentru el.

Oricât de mult își dorea să nu devină unul dintre acei burlaci triști, bătrâni și arțăgoși care mergeau la White's doar pentru că n-aveau acasă pe nimeni la care să se întoarcă, Hugh se resemnase cu soarta lui. Era inevitabil să ajungă cândva așezat, alături de Giles, într-un fotoliu de la White's, văicărindu-se în legătură cu mersul lucrurilor pe lumea asta. Până când unul dintre ei avea să moară...

Și iată-l din nou melancolic, proiectându-și în minte un viitor demn de milă, chiar dacă nu se afla nici măcar pe-aproape de senectute și încă era un tânăr lipsit de griji, care se bucura de aventuri.

Sau, mai bine zis, se bucurase de ele. Avântul îi pierise într-câtva în ultimul an și de multe ori fusese nevoit să se forțeze să iasă în lume doar ca să mențină aparențele în rândul acelor amici care încă erau dedicați unor astfel de lucruri. Asta îl îngrijora, fiind semnalul că senectutea se încăpătâna să se apropie tot mai mult, în pofida fricii lui față de acele fotolii deprimante de la White's.

Hugh își promisese să depună mai multe eforturi ca să se bucure pe deplin de burlăcia lui; în ultima vreme însă, de cele mai multe ori găsise scuze. Avea tendința de a evita speluncile cărora le dedicase atât de mult timp pe vremea când o născocise pe Minerva, și nici nu mai făcuse vreun efort să se avânte la vânatoare de femei. Tărăgănase lucrurile, sigur că da, însă adevărul incomod era că stilul lui de viață de burlac lipsit de griji nu mai era la fel de lipsit de griji ca odinioară.

În sinea lui, în cele mai adânci și oneste cotloane ale sufletului, despre care îi plăcea să pretindă că nu existau – cu excepția situației în care era împins forțat spre introspecție – Hugh știa că se agățase de Minerva ca să evite să recunoască în fața mamei lui că aducea prea mult cu taică-său ca să se așeze la casa lui. Iată un adevăr tragic, ce avea să frângă inima mamei. Iar el era foarte atent să nu frângă inimi. Inimile frânte se vindeau, dar nu se reparau pe deplin. Hugh aflase asta pe propria piele, după ce a lui fusese ruptă în două atunci când descoperise, în cele din urmă, că tatăl

lui, pe care îl venera și pe care îl imitase întotdeauna, nu era tocmai marele domn pe care îl crezuse a fi. Și, deși fiul acceptase ideea că împărtășea cu tatăl toate acele defecte, n-avea de gând să le folosească pe post de arme care să-i rănească pe alții.

Dar, agățându-se prea mult de convingerea că faptele lui erau juste și evitând conversația care ar fi anulat necesitatea existenței Minervei, Hugh stricase totul. Spera ca soluția salvatoare să se materializeze în mod miraculos odată ce ar fi avut stomacul plin; altfel, era cu adevărat condamnat.

Tocmai se afla la jumătatea drumului către Sackville Street, când asistă la o altercație.

– Vă plătesc atunci când voi fi pregătit, doamnă, nu înainte de asta!

Un domn în vârstă stătea în capul treptelor din fața unei uși. Judecând după ținuta lui, fie că dădea să iasă, fie că tocmai se întorsese. Mai jos, pe trotuar, cu spatele la Hugh, se afla o femeie. Ca și acel domn, purta o haină groasă, de iarnă, care avusese parte și de vremuri mai bune. Ținuta doamnei era completată de o eșarfă groasă, de lână, și de niște mănuși tricotate, deseperecheate. Ambele păreau lucrate manual. Capul ei era cufundat într-o enormă bonetă de catifea.

– Domnule Pinkerton... banii aceia mi se cuvin!

Avea o voce frumoasă, sigură pe sine și melodioasă. Matură, chiar. În plus, vorbea elevat, ceea ce, având în vedere ținuta ei, îl surprinse pe Hugh. După croiala hainei, veche de cel puțin zece ani, el presupuse că acea doamnă era văduvă, cu o vârstă cuprinsă între treizeci și patruzeci de ani, rămasă, probabil, cu mai mulți copii pe care trebuia să-i hrănească singură. Pentru unii, lumea era un loc nemilos – lucru la care, atunci când lumea îi stârnea îngrijorare, Hugh cugeta adesea îndelung și intens în clipele lui de introspecție profundă.

Doamna își îndreptă spinarea și-și trase înapoi, cu mândrie, umerii plâpânzi. Hugh și-o putea imagina privind de sus la acel bărbat și se surprinse aprobându-i atitudinea.

– Am așteptat deja patru săptămâni, domnule, iar de data asta, dacă nu mă plătiți, refuz categoric să plec.

Domnul în vârstă îl observă pe Hugh privindu-l, iar chipul i se îmbujoră.

– Cum îndrăzniți să mă acostați la ușa mea și să-mi faceți o scenă?

– Cum îndrăzniți să mă angajați să fac o treabă și să nu mă plătiți după ce am făcut-o? A trecut o lună, domnule Pinkerton. O lună întreagă. Am așteptat îndeajuns.

Hugh își simți sângele fierbând. Ticălosul! Era evident că biata femeie avea mare nevoie de bani. Nu trebuia să ajungă să se umilească pe stradă ca să primească ceva ce, în mod clar, i se cuvenea.

– Pot să vă ofer ajutorul meu, doamnă? Se pare că v-ar prinde bine.

Ca să obțină un efect și mai bun, se uită cu dispreț arogant la acel bărbat.

Ea se întoarse, iar el realizează că nici vorbă ca ea să fi fost o doamnă, ci o domnișoară. Și încă una foarte drăguță! Cu adevărat drăguță. Atât de drăguță, încât lui Hugh i se tăie respirația.

– Vai, vă mulțumesc, domnule! Sunteți un adevărat gentleman.

Ea se uită îndărăt, la mizerabilul care o escrocase și căruia îi aruncă o căutătură plină de dezgust, ce-ar fi putut covăsi laptele.

– Domnul Pinkerton, aici de față, m-a angajat să creez o ilustrație care să însoțească o reclamă și, deși a publicat reclama în *The Morning Advertiser*, în *The London Tribune*... de două ori... și în *Times*, azi, încă n-am primit sumele pe care le-am convenit pentru munca mea. Îmi datorează nouă șilingi și trei penny.

Hugh făcu un efort ca să-și ia ochii alunecoși, de Standish, de la chipul ei minunat.

– Și ce aveți de spus în această privință, domnule Pinkerton?

– O voi plăti atunci când sunt pregătit și nu înainte de asta.

– Ați fost nemulțumit de lucrarea dumneaei?

Dându-și seama că era provocat, bărbatul în vârstă se burzului.

– Am văzut mai bune de-atât.

– Dar ați considerat că era suficient de bună ca să fie publicată în *The Times*, *The Morning Advertiser* și în *London Tribune*.

– De două ori, adăugă cu hotărâre tânăra cea fermecătoare. Și îndrăznesc să spun că anunțul i-a atras acestui domn o mulțime de comenzi noi. Mult mai valoroase, bănuiesc, decât cei nouă șilingi și trei penny pe care a neglijat să mi-i plătească, fiindcă ilustrația făcută de mine este una frapantă.

Ea scoase din poșetă un pătrat de hârtie rupt dintr-un ziar și i-l înmână lui Hugh. În centrul imaginii se afla desenul complicat al

unei sticle de medicament, pe a cărei etichetă erau inscripționate cuvintele: *Tonicul hepatic patentat al lui Pinkerton*. În stânga sticlei era desenat un om tras la față, epuizat, care părea gata să leșine în orice moment, iar în dreapta, același om era revigorat și în stare bună după ce luase doar o săptămână din poțiunea patentată a domnului Pinkerton. În partea de sus a reclamei, o îndrăzneată manșetă de ziar proclama: *Scăpați de oboseală pentru totdeauna cu tonicul lui Pinkerton*.

Deosebit de atrăgător!

– Ilustrația asta e cu adevărat impresionantă. Până într-atât, încât chiar și eu mă simt tentat să investesc în așa ceva. Sunteți o artistă talentată, domnișoară...

– Merriwell. Și vă mulțumesc pentru compliment, domnule.

– Nu sunt expert în domeniu, domnule Pinkerton, dar găsesc că această ilustrație splendidă merită din plin nouă șilingi... și ceva.

Plin de hotărâre, Hugh îi aruncă o privire arogantă acelui om. Deși se vedea clar că domnul Pinkerton era un gentleman în sensul cel mai de bază al termenului, era la fel de evident că Hugh făcea parte aristocrație.

– Asta nu vă privește, domnule.

Poate că noblețea lui Hugh nu era chiar evidentă, la urma urmei.

– Apelativul este „milord“, nu „domnule“.

Hugh nu-i mai atrăsese niciodată atenția cuiva că nu i se adresase cu titlul său, pentru că ura să-i supere pe oameni, însă domnul Pinkerton o merita.

– Nu cumva refuzați să plătiți fiindcă nu vă puteți permite? Vă simțiți strâmtorat din punct de vedere financiar, domnule?

Ridicase intenționat vocea, iar câțiva trecători curioși încetiniră pasul ca să tragă cu urechea.

– În acest caz, poate că domnișoara Merriwell vă va permite să vă plătiți în rate uimitoarea datorie pe care o aveți la ea.

Insulta avu cel mai splendid efect asupra domnului Pinkerton, a cărui față se făcu de un violet intens.

– Cum îndrăzniți?!

Dar își scosese deja portofelul burdușit, prin care începu să cotrobăie, dornic să-i vadă plecați pe cei doi din fața ușii lui. Hugh nu se putu abține și întinse mâna înmănușată, iar apoi numără fiecare monedă care îi fu trântită în palmă.

– Iată, lua-v-ar naiba! Nouă șilingi!

Bărbatul în vârstă dădu să-și bage portofelul înapoi în buzunar.

– Și trei penny.

Hugh îi făcu cu ochiul domnișoarei Merriwell.

– Nu uitați de cei trei penny, domnule!

Monedele fură, practic, aruncate spre Hugh.

– Vă urez o zi bună amândurora! Nu voi mai apela la serviciile dumneavoastră, domnișoară Merriwell!

Domnul Pinkerton vârî, bâjbâind, cheia în broască, iar apoi se năpusti înăuntru și trânti ușa.

După ce rămaseră singuri pe trotuar, Hugh zâmbi.

– Poftim.

Dădu drumul monedelor în mijlocul palmei ei înmănușate.

– Am reușit, în cele din urmă, spuse el.

Drept răspuns, ea îi zâmbi, iar el avu senzația că era scăldat în raze de soare lichide. Într-o clipită, fața ei se transformă din extrem de drăguță, în frumoasă. Ochii ei erau de-a dreptul splendizi. De un verde-închis, cu o formă care o amintea pe cea a ochilor de felină, tiviti cu gene lungi și negre.

– Vă sunt îndatorată, milord. Vă mulțumesc pentru intervenția promptă. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră.

– Pentru puțin. Am o slăbiciune deosebită față de domnițele aflate la ananghie.

Oricât încerca să ignore asta, Hugh avea o slăbiciune pentru toate ființele aflate la ananghie, de la domnițe la câini vagabonzi, de la oropsiți și nevolnici la toți orfanii de pe lume. O slăbiciune pe care n-avea s-o recunoască niciodată. Burlacii lipsiți de griji și ușuratici din oraș nu-și pierdeau vremea bătându-și capul cu asemenea prostii.

– Întotdeauna m-am imaginat un cavaler în armură strălucitoare.

Domnițele erau una, dar o conștiință socială necontrolată era cu totul altceva. Hugh avea să fie luat în zeflema dacă se ducea vorba despre înclinațiile lui filantropice.

– Ei bine, cu siguranță că asta ați fost pentru mine, spuse ea.

Din motive neștiute, asta îl făcu să se simtă înalt de trei metri.

– Am încercat totul ca să-l fac să plătească. Să-l acostez azi a fost ultima mea soluție, povesti ea. Una care ar fi eșuat dacă n-ați fi apărut la țanc.